

tige sig paa anden Maade, medens de lade deres Børn udrette dette Hverv, og for det Andet, og det er maaffee den væsentligste Grund, fordi Vedkommende undsee sig for selv at gaae til Pantelaanerne med deres Klæder, eller hvad de nu ellers kunne have at pantsætte, og hellere lade det udføre af Børn, der maaffee ere mindre kjendte; i alt Fald forebygge Vedkommende derved, at man seer dem selv særdes paa denne sørgelige og ofte for dem ydmygende Veie. Der er herimod i det andet Thing gjort den Indvending, og den vil utvivlsomt ogsaa gjøre sig gjældende her, at det med Hensyn til det retslige Spørgsmaal og Retsikkerheden er af stor Betydning, at Bestemmelsen om, at Børn ikke maae aflevere Panter hos Pantelaanerne, bliver staaende. Jeg har imidlertid ikke kunnet komme til den Overbeviisning, at denne Grund havde saa stor Betydning. Det er jo ganske klart, at naar Børn ere Mellembærere mellem de Pantsættende og Pantelaanerne, indtræder der derved et Forhold, der gjør en retslig Undersøgelse vanskelig, for ikke at sige umulig, men jeg troer dog, at det i Almindelighed ikke vil stille sig saaledes, at Børn ville være Overbringere af Koster, der ere indbundne paa bedragerisk Maade eller ligefrem ved en Forbrydelse. Naar en Forbryder søger til Pantelaaneren, vil han i mine Tanker sjældent betjene sig af Børn til at faae sine Koster anbragte. Jeg erkjender imidlertid, at der i den Henseende i Kjøbenhavn kan være Erfaringer, som have en saadan Vægt, at jeg just af den Grund ikke har villet stille Forslag til at lade Paragraphen gaae ud i det Hele som et samlet Forslag, men at jeg har troet det rigtigst at opstille det som to Forslag, for idetmindste at kunne komme til den første Forandring, naar man paa Grund af Omstændighederne skulde ansee det for nødvendigt, navnlig af Hensyn til Forholdene i Kjøbenhavn, at lade Bestemmelsen om Børn blive staaende. Jeg skal forøvrigt indfrænte mig hertil og afvente, om der skulde blive Anledning for mig til senere at tage Ordet.

Willeh: Jeg skal med et Par Ord motivere det Endringsforslag, som jeg tilligemed et andet Medlem har stillet til § 5. Naagtet Loven vistnok er skreven til Fordeel for

den fattige Deel af Befolkningen, der saa ofte maa søge Hjælp hos Pantelaanerne, troer jeg dog ikke, at man ganske bør tilfidesætte Hensynet til denne Klasse, der, som man af Motiverne seer, udgjør et Antal af ikke mindre end 173 og maaffee i dette Dieblit endogsaa flere; men det synes næsten, som om man allerede har tænkt paa at betragte dem som mistænkelige Personer, der bør være underkastede et saadant Tilsyn fra Politiets Side, og at man allerede fra Begyndelsen af troer at maatte vogte paa dem. Man er efter min Mening noget for streng imod dem. Der siges i Motiverne, at der gaaer en heel Deel stjaalne Koster gjennem saadanne Folks Hænder, uden at man kan forhindre det. Jeg skal dertil bemærke, at dette vistnok ikke kan forebygges. Man kan heller ikke forebygge, at der gaaer stjaalne Koster gjennem Assistentshuset; det er i denne Henseende slet ikke bedre. Den, som bliver berøvet sin Eiendom, veed ikke, hvor den er henne; den kan gjerne være gaaet til den privilegerede Laaneanstalt, Assistentshuset. Det er altsaa Noget, som man ikke særligt kan sige med Hensyn til de Personer, der give sig af med at drive denne Næring. Hvad det Forslag angaaer, som vi have tilladt os at stille til § 5, da gaaer det ud paa, at istedetfor at der i denne Paragraph nu staaer, at Pantelaanernes Bøger og Beholdninger af Panter til enhver Tid uvægerlig skulde forevises Politiets Betjente, naar det af disse forlanges, skal der sættes, at Bøgerne og Beholdningerne skulde forevises „den eller dem, som forevises skriftlig Ordre dertil af vedkommende Politimester (i Kjøbenhavn Politidirectøren).“ Det er nemlig forekommet os, at det ikke var tilbørligt, hensigtsmæssigt eller tilraadeligt, at enhver Politibetjent udendvidere skulde have Lov til, naar somhelst det saaldt ham ind, at gaae ind til en Pantelaaner og forlange sig foreviist hans Bøger og Protocoller, og det fordi Vedkommende ofte kunde være lebet dertil af utidig Nysgjerrighed. Han vil maaffee have at vide, hvem af Benner og Bekjendte der havde været nødsagede til at gaae til Pantelaanere; det kunde interessere og more ham at faae det at vide uden mindste Nytte, thi det er ikke engang sagt, at han afgiver Rapport desangaaende. Efter